

Akkor kezd rá, amikor meghúzod a lámpazsinórt, de nem gyulad fény. Rögtön tudod, ezúttal nem fogsz időben felkelni, nem éred meg a bekezdés végét. Agyadban megnyugtató gondolatok próbálják elszántan legyűrni a pánikot: semmi gáz, nem kell a lámpa, kis híján ébren vagy már. Fekszel az ágyon, feldereng az ernyő körvonala a hajnali félhomályban, füledbe kattog az öreg radiátor az éjszakából, nincs mitől félned. Csak nem működik a lámpa. De te azt akarod, hogy működjön, el kell űznöd a sötétséget, hogy a bizonyosság felskiccelje a szobát, a külvilágnak tudnia kell, hogy ébren vagy, különben lesz mersze betörni, még egyszer meghúzod azt a zsinórt, és még egyszer, eszedbe jut, hogy máskor is vacakolt már (tényleg?), és tessék, a körte erőlködve felizzik, de csak sápadt fény szűrődik belőle, halvány kísérlet, hogy kitepje a szobát az árnyékokból, ugyan miért kéne több, kérdi a lámpa, itthon vagy, ez a te szobád, a te lámpád vagyok, a te fűtőteszt kattog az éjszakában, jó öreg bezárt ajtód mögött lapulnak és lihegnek azok a bőrük nincs, szemük nincs dolgok, de csak pihenj, becsszóra nem is létezőnk, feküdj nyugodtan vissza. Vagy fekszel? Pedig azt hitted, már felkönyököltél, a karod mégsem érzi a súlyt, most, hogy így belegondolsz: valójában a szemgolyód sem mozog, próbálsz kinyögni egy „hé”-t, de a torkod sem reagál, így hát csak markolod a lepedőt (biztos? a körmeid tényleg a vásznat kaparják?), küszködsz, hogy kipréselj valami hangot, megpendítsd a hangszalagod, átzavarj egyetlen szuszt a

légcsöveden, vagy legalább érezd azt a kurva légcsövet, a rohadt életbe, üvölsz, és ébreszd fel végre azt a hétalvó mamlaszt az ágyadon, itt hever védtelenül az ajtón túl nyáladzó lényekkel szemben, csak rángatod, rángatod és rángatod azt a zsinórt, a lámpa mégsem enged, nem megy, elromlott bennem valami, de becsszóra ébren vagy, nézz csak rám, a jó öreg kislámpád vagyok, sosem hazudtam neked, a zsinór máskor is vacakolt, te is tudod, szerelned kéne rám egy rendes kapcsolót, amit kedvedre kattintgathatsz, és ekkor döbbensz rá, hogy az éjjeli lámpádon sosem volt zsinór. És fűtőtest sincs a szobádban, hogy a füledbe kattogjon; léptek koppannak odakint (*kopp*), az ajtó máris kinyílt – próbálsz üvöltetni – a szobádban vannak – próbálsz üvöltetni – az ágyadhoz gyűlnek (*kopp*), feléd kapnak (*kopp*), jéghideg, pikkelyes-hártyás ujjaiak a gerincedre szegeződnek – ÜVÖLTS MÁR!

A saját sikolyára ébredt. Valószínűleg az egész környék felriadt rá. Még mindig ott vibrált a cipődoboznyi szoba falai között, mialatt száguldó szívverése sprintből maratonra váltott, érzékszervei átfésülték a környezetet, felmérték a valóságot (hát persze, hogy a szobádban vagy, te hólyag, figyeld csak, milyen hideg, bűdös és nyirkos a bürokrata esőkopogástól és a távoli szirénáktól). A visszhangból ítélve jóféle sikoly lehetett, gondolta Kerri. Nem olyan *úúú, egy egér!*-féle sipítás, sokkal inkább egy vaskos, tökök *aszt-a-kurva*.

Tim súlyos, néma pillantása is ezt tanúsította: az igazán durva éjjelen a lány rögtön felriadt kutyája rémálomkergető csaholására. De ma csak feszített az ágyánál, szemmagasságból rámeredve azzal a *pihenj, katona* pofával.

Kerri felült fűtetlen szobájában, karcsú alak a képernyő-égbolt statikus derengésében, és megérintette a jéghideg ablaküveget. Csupa valódi, kézzelfogható érzet. Meglepte, mennyire átverik az álmai, minden egyes alkalommal: visszagondolva már nyilvánvaló agyszülemények, csalóka hatásuk tompa és sekélyes. Megsimította Tim fejét: a rövid szőrt, a nedves orrot, bajszának szálait. Túl sokrétű érzés volt ahhoz, hogy kitalált legyen.

– Te hogy nem őrülsz meg, Tim? – kérdezte tőle.

Tim twistolivéresre kerekített, halványkék szemmel aprót nyüszített.

Kerri félmosollyal nyugtázta a flörtkísérletet, majd felengedte Timet a spártai öntöttvas ágyra. Hátát a falnak vetette, tekintete átfutott a magányos polcon sorakozó több tucat könyvön, kinyitott egy papírfeleles kötetet, és előkotort egy újságkivágást.

A tinidetektívek vigyorogva néztek vissza rá tizenhárom év távolából, az Álmos-tó napfényes, szürke tónusú partjáról, 1977-ből.

– Szokott még találkozni velük? – kérdezte az agyturkász.

Nate kiszikkadt pillantást vetett rá a szemközi karosszék kráteréből.

– Úgy értem, a barátaival – tisztázta dr. Willett. – Tartja velük a kapcsolatot?

Nate beleszívott a sebtapaszos ujjai között szorongatott cigijébe, amelyet a beszélgetés végére tartogatott.

– Az unokatesóm, Kerri időnként rám csörög. New Yorkba ment tanulni, biológia szakra, aztán ott ragadt. Évente párszor találkozunk. Az anyja még mindig weimari vizslákat tenyészt, otthon, Portlandben.

Andy egyszerűen lelépett. Tizenhat évesen felkapott egy hátizsákot, kilépett az ajtón, felszállt egy vonatra, hogy... nem is tudom, talán hogy megtalálja önmagát. Mindig is zúrós csaj volt. Azt hiszem, néhanapján felhívja Kerri, küld neki egy képeslapot.

Peter volt a nagymenő a csapatban. Kaliforniában maradt, hogy befejezze a gimit, úgy tervezte, jelentkezik a légierő akadémiájára, Al százados nyomába akart lépni... aztán tizenhat éves korában felfedezte egy színészügynök, bekerült a filmvilágba, világsztár lett belőle.

Felhorkant, elnyomta a cigit, és halkabbra fogta a hangját.

– Pár éve túl sok bogyót vett be, és meghalt egy Los Angeles-i hotel-szobában.

Egy másik állam másik városában Kerri végigsimított a *Pennaquick* *Hírmondó* olcsó újságpapírján, a pórusain, a cikcakkos szélén. Valódi benyomások, akár ez a hideg szoba, a szúrós katonai pléd és a combját csiklandozó kutyafülek. Ez legalább tényleg megtörtént. Ott áll a cím-

lapon. „Tinidetektívek csípték fülön az Álmos-tavi Rémet”, „Leleplezték egy bűnöző tervét”, „Átverés volt a szellemjárás”. Megcsináltuk.

– Hiányoznak? – firtatta dr. Willett.

Nate kinézett az ablakon. Március volt, de még tartott a tél. Pontosan erről szólt az elmúlt tizenhárom év: egyetlen, kicseszett hosszú télről.

– Á, dehogyan – felelte. – Kissrácok voltunk. A gyerekkori barátságok gyorsan elmúlnak. Ugyan miért kéne ragaszkodni a múlthoz?

Thomas X. Wickley tizenhárom éve őrzött vér- és húgyfoltos példánya a *Pennaquick Hírmondóból* szinte égette az ingzsebét, míg a férfi a szabadlábra helyezését eldöntő meghallgatáson gubbasztott.

– Az alábbi vádak voltak ön ellen: csalás, betörési kísérlet, emberablás és kiskorúak veszélyeztetése. Mind a négy pontban beismerte bűnösségét. Jól mondom?

– Igen, így volt.

Tizenhárom év.

– Mint tudja, az emberrablás a legsúlyosabb vádpont, ugyanakkor ebben vallhatta volna magát legkönnyebben ártatlannak. Tisztában volt vele, hogy egy gyermek fogva tartása tíz évvel növeli a büntetését?

Tizenhárom kibaszott év.

– Igen – felelte.

A keze meg se rezzett a szám hallatán. Mozdulatlanul hevert előtte, két göcsörtös, ezeréves faág, morcosan morogva, hogy: „Tizenhárom év, haver? Semmiség!”

Igazuk volt. Úgysem tervezett semmit arra a tizenhárom évre – amióta csak rosszul sülték el a dolgok ott Blyton Hillsben.

– Mr. Wickley? Azt kérdeztem, elmondaná-e nekünk a vád körülményeit.

– Persze, hogyne – felelte, a hangja egyszerre volt elgyötört és titokban boldog, mint minden vénemberé, akinek esélye nyílik elmesélni egy jó sztorit, legyen az bármilyen kínos. – Volt... vagyis vélt ellenfeleim kiskamaszok voltak. Szinte még gyerekek. Azon az éjszakán szétváltak a

tóparti házban, hogy több helyet tudjanak átkutatni. Lehetőségem nyílt rá, hogy elkapjak egyet közülük, és meg is tettem. Az egyik lány véletlenül leesett egy csapóajtón, a pincében találtam rá. Megkötöztem, és betömtem a száját. Fel sem merült bennem, hogy csak egy kislány. Elvakított a kapzsiság. De többé nem jelentek veszélyt rájuk. Nem gyűlölöm a gyerekeket...

Időben leállt, nehogy elkapja a hév, és kicsússzon a száján: kifejezetten kedveli őket. Minden szót gondosan meg kell válogatni, ha a szabaddulás a tét.

– Nyilván tisztában van vele – kezdte a felügyelő –, hogy a szóban forgó gyerekek időközben felnőttek.

Kuncogni kezdtek. Azok a kölykök a képen, a fényes hajukkal és a kapafogú pofájukkal. Kihallatszottak az ingzsebéből, a narancssárga kezeslábas alól.

Kivágta magát a baklövésből.

– Meggyőződése, hogy nem jelentek veszélyt rájuk, akárhány évesek.

Egyre csak égette az az újságcikk, szétperzselte az ingét.

– Helyesen cselekedtek – mondta. – Nem kotnyeleskedtek, ők voltak a jófiúk.

A felügyelő hátradólt székén, mire a bizottság legcsendesebb és legsunyibb tagja azonnal támadásba lendült.

– Azért a körülmények mégiscsak aggasztók. Nézzon magára: tizenöt évet kapott, miután nyakon csípte négy tinédzser.

– És egy kutya – tette hozzá Wickley.

– Igen, és egy kutya. Súlyos csapás lehetett az önérzetének. A rabtár-saival is voltak emiatt problémái. Érthető lenne, ha még mindig neheztelne azokra a fiatalokra.

Wickley ismét lenézett a két kezére, elismerően nyugtázta tökéletes nyugalmaikat. Szárazak és rettenthetetlenek, akár a fatönkök a kózsaszélben, amely szárnyra kapja négy kiskamasz kacagását. És egy kutyáét.

– Arra szeretnék célozni ezzel, ha szabad így fogalmaznom, hogy bizonyára komoly csorbát ejtett a büszkeségén az, ahogyan lebukott...

pontosabban „csapdába esett”, a rendőri jelentés kifejezésével élve... – a felügyelő olvasni kezdett – „...egy szerkezet révén, amely egy gyorsan mozgó zsúrkocsiból, két lépcsősorból és egy halászhálóból állt”.

Wickley nézte, ahogy a felügyelő összeráncolt homlokkal próbál kiszilabizálni egy képet, miközben a kuncogás az ingzsebében a tévékomédiák nevetőkórusává erősödött.

– De hagyjuk is, arra szeretnénk rámutatni – folytatta a férfi –, hogy távolról sem alaptalan attól tartanunk, netán bosszút áll rajtuk.

A fogoly a szívére tette jobb kezét. Vagy inkább csapta. Hogy elnémitssa azt a képet.

– Uraim. Megrendeztem egy szellemjárást egy régi házban, és kétméteres szalamandrának öltöttem, hogy elijeszsem onnan az embereket. Majd elcsípett négy tinédzser és egy vadászkutyta. Hatvanéves vagyok. Komolyan azt hiszik, hogy veszélyt jelentek bárkire?

A bizottság tagjai elnevelték magukat. A felügyelő összepakolta az iratait.

Öt nap és tizenkilenc óra múlva szabadlábra helyezték.

A következő hétfőn kinyílt a szegecselt vaskapu: napfény ragyogta be Wickley szikár ábrázatát, az őrtornyokat és a víztározó méretű pocsollyákat a kockaköveken.

Letette doboznyi holmiját a lába mellé, előkotort egy gyűrött csomag Raleighst, és rágyújtott az utolsó előtti szálra egy Sambo ajándékgyufával. Az első slukknak avas íze volt, mégis felért egy orgazmussal. A legendás „sitt utáni cigi”.

Füstcsík kanyargott a napfényben, mintha egy virág lenne a *Sárga tengeraltjáró* rajzfilmjéből.

Széthajtogatta az újságoldalt, amelyet átdugott narancsszínű kezéslábasából régi kabátja oldalzsebébe, a *Bosszú az Eiger csúcsán* lekezelt mozijegye mellé. A vigyorgó kölykök ismét napvilágra kerültek.

A második bekezdésben sorakozó neveket kopott, sárga kiemelés díszítette: Peter Manner, Kerri Hollis, Andrea „Andy” Rodriguez, Nate Rogers, Sean. Peter Manner neve tollal áthúzva. Nemrég történt: két

éve ütötte meg fülét a hír a börtönkönyvtárban. „Peter Manner, a srác abból a Lisa Bonet-filmből, túladaolta magát” – újságolta az egyik rab, majd elindult a szokásos fontoskodó közhelyáradat a gyereksztárok sanyarú sorsáról. Ha a balszerencse azóta a másik három nevet is kihúzta a listáról, a halálhírük nem jutott át a börtönfalakon. Elvégre nem mindenki szerepel egy karácsonyi kasszasikerben. Valószínűleg a kutyát is kipipálhatja, de hivatalos megerősítés híján Wickley inkább várt vele.

Beletúrt a dobozba az apja karórája után, majd a csuklójára csatolta. Két óra múlva jelenése lesz a pártfogó tisztjénél.

Felkapta a dobozt, és átment az úton a legközelebbi kocsmához.

A kedvenc sörén más lett a címke. Megváltozott a Coca-Cola üvege is, a piros hátteret az új évtized dühödtt szilánkjai szaggatták fel. Két fickó az ablak melletti asztalnál baseballjátékosokról dumált, de a bárpulthoz húzódó Wickley egyetlen nevet sem ismert. Rá akart gyűjtani egy újabb cigire, mire a csapos odalépett hozzá.

– Uram, idebent tilos a dohányzás.

Egy ideig még bámulta a fickó utóképét, majd visszadugta a szálát a csomagba, és folytatta a piálást. Legalább „uramnak” szólította.

A *Pennaquick Hírmondó* címlapja szétsimítva hevert a pulton, amíg Wickley a sörét élvezte. Nem volt semmi túlzás ebben a szóban – tényleg élvezte minden egyes kortyát. Időnként minden különösebb ok nélkül rásandított a képre. Talán mert nem sok ismerős dolog maradt, amelyre támaszkodhatott: egy lihegő vizsla, a vigyorgó kölykök. Még a halott is vigyorgott. Jézusom, a rohadt seriffhelyettes szája is fülig ért. Egyedül ő nem örült a képen.

Belenézett a pultr mögötti tükörbe. Az öreg főszer ott szemben piszkosul megviseltnak tűnt ahhoz képest, hogy tizenhárom évig száraz és hűvös helyen őrizték, mégsem látszott tizenhárom évvel idősebbnek az újságban láthatónál. Olyan arccal volt megáldva, amely az első három évtizedben gyorsan öregszik, de a felnőttkorba érve szinte semmit sem változik. Azóta sem lett mosolygósabb, valahogy mégis jobban festett a

képen látható fogolynál. Pláne, hogy most nem viselte azt a szalamand-rajelmezt.

A sárgával kiemelt nevek a mennyezeti ventilátorra meredtek. Wickley lenézett a kezére, a pulton nyugvó göcsörtös ujjakra: éppolyan szentvenlenül heverték, mint az interjú alatt. Tényleg rá se rántottak az egészre.

Nem mozdult a bárszékről, apró kortyokban piált, közben valami friss, de tűrhető slágert hallgatott a rádióban. Az egyik fickó az ablaknál lármásan tiltakozott az ellen, hogy egy játékos, akiről Wickley még sosem hallott, jobb dobó lenne egy másiknál, akire tisztán emlékezett.

Finoman felvette az újságcikket a pultról, maga elé tartotta, összegyűrte a markában, meggyújtotta az utolsó gyufát, és elégette. A csapos egy kurta horkantással fogadta a röpké gyújtogatást, amelyre nem vonatkozott a TILOS A DOHÁNYZÁS tábla.

Wickley a padlóra seperte a hamut, és kiment a mosdóba.

Az ember könnyen elfelejti a börtönön kívüli élet fényűzéseit, például hogy nyugodtan vizelhet egy közcéceben, és nem kell a háta mögé sandítania. Mosolyogva fogadta az agyába ötlő életbölcsséget, és örömmel betűzgette a csempére firkált kortalan költeményeket, miközben próbálta eltalálni a csésze alján lévő szivacsos, rózsaszín kockát.

Tizenhárom istenverte év.

Végre szabad.

A vécéöblítés figyelmeztető hangja nélkül kivágódott a mögötte álló fülke ajtaja.

– Jó reggelt, Mr. Wickley.

Rögtön tudta, pusztán az altesti funkciók teljes leblokkolásából, hogy a tudatalattija felismerte a hangot. Még tizenhárom év és egy serdülőkor múltán is.

Sarkon fordult, megfelelő magasságba emelte tekintetét, és rögtön elakadt a lélegzete támadója láttán: sötét szemöldökű arc töltötte meg, feszítette szét egy mosolygó emlékkép kísérteties körvonalait.

– Andrea „Andy” Rodriguez! – szakadt ki belőle.

A lány kifújta egy dús, fekete tincset arcából.

– Andy. A nevem: Andy.

– Nem szabad szóba állnom veled – tiltakozott a férfi. – Csak most jöttem ki a sittről.

– Tényleg? Akárcsak én! – közölte a nő, és rápillantott digitális Coca-Cola-reklámórájára. – Mostanra már ők is rájöttek.

A férfi próbált elosonni mellette, de Andy elállta az útját. Wickley térdai összekoccantak, lelkijére szétmállott, amint meglátta a kezén eluralkodó remegést.

– Leültem a büntetésemet! – nyűszítette. – Rendeztem az adósságo-mat a társadalommal.

– Naná, hogy rendezted, még hozzá kamatostul. Magyarázd már el nekem: tizenhárom év egy szigorított fegyházban, látogatók nélkül, pontosan miért is? Mert jelmezbe bújva kölyköket kergettél egy lerob-bant házban? Tudod, kit szívass.

– Elraboltam a barátnődet.

– Hagyjuk már.

– Megrendeztem egy szellemjárást. Kieszeltem egy ravasz átverést.

– Te vagy az átverés, Wickley. Nem több egy béna kis szélhámosnál. Azt akarod bemesélni, hogy pár ember elijesztéséért volt az egész cégó? Az a sok misztikus firka? A halott állatok?

– Csak kellékek voltak.

– A felakasztott hulla? Azok a cuccok a pincében?

– Csupa színpadi díszlet.

– Még egy kibaszott Spielberg se csinált volna jobbakat, ne kamuzz már! Nem te voltál!

– Én voltam! És simán megúszhattam volna, ha ti kotnye...

– Hazudsz! – Elkapta a férfit a nyakánál és a falhoz lökte, pár csempe megrepedt a tarkójánál.

Az egyik baseballszakértő lépett be a mosdóba, hátrahőkölt a lát-ványtól.

Balra Andrea „Andy” Rodriguez, 25 éves, ormótlan katonai bakancs-ban és fehér trikóban, a kamera felé fordul, miközben felemel egy vergődő öregembert kábé öt centire a földről.

– Kopj le! – horkantott a hivatlan vendégre, mire az szófogadóan visszavonult.

Wickley hörgött, vonaglott, rugdalózott. Andy visszafordult hozzá, arcát kettészelte az engedetlen hajtincs, ajkán haragos és kissé önelégyült mosoly feszült.

– Tizenkét éves voltam 1977-ben, és lenyomtalak: most huszonöt vagyok, te pedig egy vén kripli. Képzeld csak el, hányféle módon alázhatlak szénné. Ki vele, miért tettél beismerő vallomást?

– Mert én voltam.

– Nagy szart. Miért vállaltad magadra?

– Én voltam. Egy búvárruhából varrtam a jelmezt. Primán sikerült.

– Azt nem mondanám.

– Mindent kifundáltam. Hogyan aludjanak ki a fények, és rázkódjának a falak.

– Kurvára nem te voltál! (*A falhoz csapja.*)

– Én tettem, ti pedig halálra rémültetek! (*Vihog kínjában.*) A gatyátokba pisáltatok!

– Az Nate volt, nem én! És nem te csináltad! (*Megkeményedik a szorítása, elzárva a légcsővet.*) Miért vitted el a balhét?

– Hrg. G... g... g...

– Árudd el, vagy esküszöm, beváglok a csomagtartómba, elhúzóok Blyton Hillsbe, és az Álmos-tóba lököm a kocsit.

– Ng... ng...

– Miért?

– Ng-ngah... ng-ngah-hai!

– MIÉRT?

– Iä fhtagn Thtaggoa! Iä mwln nekrosunai! Ng-ngah-hai, zhro!

Andy a falhoz csapta a férfit, kiengedve a markából. Kirázta a hideg a csempéken kongó, hányingerkeltő szavak hallatán, a karján égnek meredtek a szőrszálak, de még a nap is elhalványult, döbbenet az istenkáromlástól.

Majd lassan visszatért a fény, a csendet csöpögő vízcsapok közpon-tozták. Az öreg a padlóra csúszott, tarkója kicsiny vérfoltot húzott a falon.

– Börtönbe akartam menni – nyöszörögte; lihegve kapaszkodott az öntudatába.

Andy ott állt fölötte, túlcsonduló gyűlölettel, ökölbe szorított kézzel, homlokán adrenalin patakozott.

– Azt akartam, hogy lecsukjanak – hüppögte Wickley –, minél meszszebb kellett kerülnöm attól a helytől! Nem mehetek vissza! Soha többé nem akarom látni azt az ördögi házat! Soha!

Arcát a tenyerébe temette, kitört belőle a zokogás. Egy nyilvános vécé padlóján kuporgott, és felnőttkönnyeket sírt.

Andy horkantva visszanyelte dühét, hevesen zihált egy ideig, majd lehúzta az öreg helyett a piszoárt.

– Nyugi, nem fogod. Viszlát, Wickley.

Azzal elviharzott. Egy cseppnyi sajnálatot sem érzett a szánalmas vénember iránt, akit ott hagyott a padlón. Mert az öreg fején találta a szöveget: *neki* nem kell visszamennie abba a házba.

Mázlista rohadék.

ELSŐ RÉSZ:

ÚJRA EGYÜTT

Feltépte az ajtót, és ordító érdektelenség fogadta; egy bő dzseki és egy mezei baseballsapka sziluettjébe zárva feszített, kék szél fújta el a főcímet a képből. Andynek veleszületett érzéke volt a drámai belépőhöz; máshoz se nagyon, ezt viszont tizenhárom évnyi országjárás alatt tökélyre fejlesztette. Bármikor belökött, felrántott vagy akár eltolt egy ajtót, és hol totál észrevétlenül lépett be rajta, hol minden fej felé fordult az elnémult helyiségben – ahogyan épp a kedve tartotta. Az utóbbi reakció egyszer még egy zsúfolt koncertteremben is összejött neki, valami Van Halen-bulin. A csukló a titka, úgy bizony.

Ezúttal inkognitóra játszott: a countryénekes tovább vonyított a zenegépből, a sörivők rá se bagóztak, az a néhány biliárdozó meg épp a KIJÁRAT jel felé pillantott abban a kurta másodpercben, amíg Andy felmérte a terepet. Még egy lépést kellett tennie – *Közelkép egy katonai bakancsról, amint a padlódeszkára nehezedik* –, hogy kiszúrja a lányt, akit keresett: a bárpult mögött állt, egy csapat köhögő-röhögő melós takarásában.

Profilból véve Kerri Hollis, 25 éves, előrehajol, hogy kivegyen két üveg sört a hűtőből, miközben gondosan elereszti füle mellett az elismerő morgást, amellyel a kékgallérosok a narancsszín hajtömeg lávafolyama alól kibukkanó hátsóját fogadják.

Ezen a ponton a countrydal elhalkult kissé, legalábbis Andy fülében, pusztán egyetlen dologtól: ahogy Kerri megpördült, hogy felszolgálja a

sört, fürtjei felkavarodtak, vidáman integetve, akár kissrácok a hullámvasúton. Ez is csak egy apróság Kerri számtalan varázsa közül. A hajából keresetlen életöröm sugárzik: akár hosszan lobog mögötte bicajozás közben a lejtőn, akár körbetáncol egy csukafejest a kötélhintáról. Andy gyerekkoruk óta csodálta hullámaikat, amelyek már akkor elérték a határsávot Kerri háta és a hátsója között (persze még nem volt nehéz dolguk), úgy mozogtak és lélegeztek, mintha önálló életet élnének, sőt egyszerre százat. Andy képzeletében minden egyes fürtnek saját kis rajzfilmszempárja volt, hozzá örökös *animemosoly*; lelkesen osztoztak Kerri kalandjaiban, nyomon követve egy ígéretes kislány életének minden percét. Amikor az esőben ázott, a hajfürtök lubickoltak; amikor szaladt a verőfényben, csillogó papírsárkányként követték az égen, mohón gyűjtve a napenergiát, mintha egy komplett repülőgépezemhez kéne. Amikor Kerri leült olvasni, ami gyakrabban előfordult nála, mint bármelyik gyereknél vagy akár felnőttél Andy ismeretségi körében, a hajából szinte áradt az elraktározott napfény, halkán duruzsolt, ajkakra forrasztva a szót. Öt éve találkoztak utoljára, Kerri fősuliján, a lány szoros lófarokba fogott hajjal kísérte át a campuson. Csupán néhány percre engedte ki, miután a büfébe értek, és Andy megesküdött volna rá, hogy amint azok a fürtök kibomlottak, a tömeg egy emberként kapott levegő után. Kemény négy éve lehetett a hajának. Most végre szabadon repkedhetett, Andy még a búbánatos countryzenén és a kőbunkók szoros körének orkántásain át is hallotta boldog dalolását.

Majdnem egy percbe telt, mire Andynek feltűnt a másik újdonság: Kerri nem viselte a szemüvegét. Ez furá volt. Kacagás és katasztrófa járt kéz a kézben, valahányszor egy kaland során Kerri elvesztette vastag pápaszemét. Akkoriban teljesen védtelen volt nélküle. Most inkább harcra késznek látszott.

Vagy inkább, mint aki a csata sűrűjébe került. És vesztesre áll.

Andy a bárpult mögötti tükörben figyelte, ahogy barátnője felveszi a falkától az utolsó rendelést.

- Neked mi lesz?
- Én is egy üveg sört kérek.

A csend úgy gyűlt fölénk, akár egy trópusi ciklon, Kerri szemüveg nélkül, megvető tekintettel meredt a fickóra.

Megfordult, és ismét lehajolt a hűtőhöz, mire a guvadt szemű, szivarvégszagú nyálcsorgatás futott egy újabb kört: – Igen, apám... – Oda nézz... – Na, ezt nevezem...

Andy lehajtott fejjel letelepedett egy bárszékre a túlvégen, bal kezével a zsebében hordott kabalát babrálta. Bármilyen feltűnésmentes belépőket tudott produkálni, ritkán sikerült hosszabb ideig háttérben maradnia, főleg zsúfolt helyeken. Így hát, csupán a biztonság kedvéért, nem ártott valami zsebibaba.

Egy másik, eddig észrevétlen pultos bukkant elő az árnyékból, megcsapkodva Andy választott felségterületét egy konyharuhával.

– Milyen pia lesz?

– Kóla.

– Kóla?

– Legyen diétás.

A pultos, csupán egy elmosódott, bajszos csík, kitűnt a képből.

– Szívesen betolnék valami finomat – reccsent rá az egyik pasi Kerrire.

Kerri tükörképe megtorpant, vállán a koszos törülőruhával, csípőre tett kézzel, a narancsszín hajzuhatag várakozóan hallgatott.

– És mit szeretnél, Jesse?

– Nem is tudom – mondta a vezérürü –, talán egy kis édeset. – A fal-
ka jól időzített kacajjal fogadta a sziporkát.

Ne menj bele, kísérelt meg Andy egy telepatikus üzenetet.

– Mondjuk egy forró pitét?

– Az fasza lenne.

– Jó sok sodóval?

– Amennyi csak lemegy a torkodon, szivi.

A csapat eleresztett egy vaskos, borostás, nagyfőájú röhögést. Andy megkockáztatott egy gyors sandítást Kerri arcára. A lány szemrebbenés nélkül tartotta a frontot, de gyűlölete közel járt a forrásponthoz.

– Okádnom kell tőled, Jesse.

Valaki, talán a semmilyen pultos, benyögött egy *hét*.

Andy az utolsó csepp mágiát is kiprélte zsebibaájából. A count-rényekes rendületlenül gajdolta saját, különbejáratú elképzeléseit a szerelemről, mint valami félnótás.

– Megnézem, mi van a konyhában – mondta Kerri, és megcélozta az ajtót. Miközben visszavonult, az egyik tahó még áthajolt a pulton.

– Hozzál egy mézes csuprot is, ha találsz! – A megjegyzést üdvivalgás fogadta.

– Szép volt, Neil.

– Vetted: csupor, mint a picsája, mi?

– Igen, vettem. Nagyon rafkós.

– Elnézést, fiúk.

Az egész falka odafordult.

Andy kábé öt méterre volt a bárshékétől, ott állt a banda előtt, dzsekiye a pulton maradt, szépen összehajtvva a diétás kóla mellett. Félrefordította a sapkáját, hogy látszódjon az arca. A szexuális elismerés hümmögő-kórusát nyomban felváltották az összehúzott szemek és felvont szemöldökök, a szokásos vegyes érzelmek egy 170 centis, kreol bőrű amazon láttán, nehéz bakancsban és heves vérmeárséklettel.

A vezérürü jutott először szóhoz, akit korábban Jessenek szólítottak.

– Miben segíthetünk, hölgyem?

– Nos, hát... – Andy tétován felemelte a kezét, szemét lesütötte, mintha a padlón keresné a megfelelő szavakat. – Jézusom, sajnálom, de elég kínos ez nekem...

– Csak bátran – mondta a pasi, vigyorgó szájában avarszínű fokkal.

– Szóval kénytelen vagyok mély tisztelettel megkérni az urakat, hogy ne játsszák már a belterjes tanyasi bunkót, különben szétrúgom a retkes seggüket.

Csend. Olyasfajta, amitől a kabarészínészek nyílt színen főbe lövik magukat.

– Most rögtön? – kérdezte flegmán az ürü, meglepetését Ray-Banje mögé rejtve.

– Úgy valahogy... tudja, a seregnél komoly kiképzést kaptam, és jártamban-keltemben elég sok gyakorlatot szereztem, így aztán olyan hatékony lettem közelharcban, hogy pár éve, miután a dél-dakotai Sturgisban szétvertem egy motoroscehót, a bíró utasított rá, hogy minden összetűzés előtt figyelmeztessem az ellenfeleimet. Külön megjegyezném: a tojástörő rúgásaim halálosan pontosak. – Miután semmi reakciót nem kapott a másik oldaltól, folytatta. – Ugyanis, uraim, ha valakit tökön rúgnak, mint ezt önök személyes tapasztalatból tudhatják, a zacskója nekicsapódik a medencecsontnak. Ilyenkor a lágyszövet és a ruházat nagyrészt letompítja az ütközés erejét, miközben a golyók biztos menedékbe kerülnek. A herék ugyanis igazán csúszós kópék. – Bal kezét lassan előhúzta a zsebéből, és megmutatta kabaláját az osztálynak. A pasik bután bámultak az apró tárgyra, amely tagadhatatlanul egy műanyag pingvinre hasonlított.

– Szóval, ha szemügyre vették már a herezacskójukat – folytatta Andy –, bizonyára feltűnt, hogy milyen könnyen ráakadnak a tojásaikra, de ha megpróbálják elcsípni őket, ami elég fájdalmas egyébként... *(Keményen összenyomja a játékszert, amely csipogó hangot ad, miközben a pingvin alfele kidudorodik az ökléből.)* ...folyton kisiklanak a kezükből.

– Tényleg így van – szólt közbe az egyik pasi lelkes érdeklődéssel.

– Na ugye! De ezt kapják ki: az én tökrepesztő rúgásom *valóban* szétrepesztí azt a tököt. A herék nem tudnak elcsúszni az ütközés előtt. Legalább az egyik mindig szétcsattan, sperma kerül a véráramba, akkor pedig az egész altájukból durva siralomvölgy lesz. Annak a herének örökre búcsút mondhatnak, szóval a nemzőképességük minimum a felére csökken. Ráadásul állítólag fájdalmasabb élmény, mint megszülni egy tengerisünt a húgycsővön keresztül. Persze én ezt nem tudhatom.

A vezérürü egy teljes percig az ornyergét dörzsölgette, mielőtt megszólalt.

– Bocs, de elvesztettem a fonalat. Onnan indultál, hogy...

– Nem gond, elnézést, kissé elkalandoztam. A lényeg, hogy miután végignézttem, hogyan zaklatják azt a pincérnőt, és mekkora ordenaré

bunkók, gondoltam, megkérem magukat, ne játsszák már... vagyis ne *legyenek* már ilyen tanyasi köcsögök.

Várt egy kicsit, majd őszinte reménykedéssel hozzátette:

– Csak egy okot adjanak, hogy szétverjem a pofájukat.

A vezérürü színlelt sértettséggel felsóhajtott. Andy némán állt, mellkasa és összefont karjai finoman követték légzését, telt ajkai szorosra zárva, hogy visszafojtsák a feltörő örömáradatot, miközben fejben felcímkézte a bandát. Első sor, ülő helyzetben: Alfa, a vezérürü, 190 centi, vörös-fekete dzseki, *Top Gun*-napszemüveg; második sor jobbra, Béta, 186 centi, rugós bicska az övben, balra Gamma, 180 centi, törött orr, biliárddákó; hátul Delta, 178 centi, szorosan markolt sörösüveg.

– Tudod, édesem – kezdte a vezérürü, lassan és fenyegetően Andy arca felé emelve kezét –, ezer örömmel teljesítem a vágyadat.

Ujjbegyei veszélyesen közel merészkedtek a lány bőréhez.

– Csak épp elfelejtetted kimondani a varázsszót...

Már csak atomokra volt tőle.

– Azt, hogy...